

Sylvia Plath in Romanian: Three Translated Poems

Elena Ciobanu

LUNA ȘI ARBORELE DE TISĂ (THE MOON AND THE YEW TREE)

Iată lumina minții, rece și planetară.
Arborii minții sunt negri. Lumina, albastră.
Ierburile își descarcă durerile pe picioarele mele, parcă aș fi Dumnezeu,
Îmi înțepă gleznelor, murmurând cu smerenie.
Un șir de pietre funerare desparte casa mea de locul
Unde fumegă cețuri distilate.
Pur și simplu nu văd unde se poate merge.

Luna nu e o ușă. E o față în sine.
Albă ca o falangă și teribil de chinuită.
Tărăște marea după ea ca pe o crimă întunecată. Tace,
O gură căscată de o disperare completă. Aici locuiesc eu.
Clopotele tulbură de două ori cerul duminică –
Opt limbi mari afirmând Învierea.
La sfârșit, sobre, își dăgăne numele.

Arborele de tisă arată în sus. Are formă gotică.
Ochii îl urmează și găsesc luna.
Luna e mama mea. Nu-i ca Maria, dulce.
Veșmintele ei albastre scutură mici lilioci și bufnițe.
Cât aș vrea să cred în tandrețe –
Fața efigiei, muiată de lumânări,
Ochii blânzi să mă caute înadins.

Am căzut mult. Norii înfloresc
Albaștri și mistici peste fața stelelor.
Înăuntrul bisericii, sfinții fi-vor cu toții albaștri,
Plutind cu picioarele lor delicate pe deasupra stranelor reci,
Mâini și chipuri țepene de sfințenie.
Luna nu le vede pe nici unele. E cheală și sălbatică.
Iar mesajul arborelui de tisă e întunericul – întunericul și tăcerea.

TATI (DADDY)

Nu te mai potrivești, nu te mai potrivești,
Pantofule negru,
Am trăit în tine ca un picior
Treizeci de ani, săracă și albă,
Abia îndrăznind să respir, să hapciu.

Tati, a trebuit să teucid.
Ai murit înainte să am timp –
Greu ca de marmură, o geantă plină de Dumnezeu,
Statuie cadaverică, deget gri la picior,
Mare cât o șampilă de Frisco

Și cu capul în sucitul Atlantic
Unde toarnă cu verde aprins peste albastru
În apele de coastă ale frumosului Nauset.
Obişnuiam să mă rog pentru a te recâştiga.
Ach, du.

În limba germană, în oraşul polonez
Lipit pământului de tăvălugul
Războaielor, războaielor, războaielor.
Dar numele oraşului e frecvent.
Prietenul meu polonez

Spune că sunt vreo două duzini.
Aşa că niciodată n-am putut spune unde
Ți-ai pus piciorul, rădăcina,
N-am putut niciodată să-ți vorbesc,
În gură mi se oprea limba.

Se înțepenea într-o capcană de sârmă ghimpată.
Ich, ich, ich, ich,
Abia puteam bâigui.
Credeam că orice neamț erai tu.
Și limba obscenă,

O locomotivă, o locomotivă
Pufăindu-mă ca pe-o evreică.
O evreică la Dachau, Auschwitz, Belsen.
Ca o evreică am început să vorbesc.

Evreică aş putea să şi fiu.

Nici zăpezile Tirolului ori berea limpede a Vienei
Nu sunt pure ori adevărate cu totul.
Am o strămoaşă țigancă şi un destin ciudat
Şi cărți de tarot, cărți de tarot,
Se poate să am şi un oscior de evreică.

De *tine* mi-a fost frică întotdeauna
Cu Luftwaffe a ta, cu ale tale bolboroseli.
Şi cu mustața ta îngrijită
Şi cu ochiul tău arian, albastru aprins.
Omul panzer, omul panzer, o, Tu –

Nu Dumnezeu, ci o zvastică
Neagră, că nici un cer nu putea s-o străpungă.
Orice femeie adoră un Fascist,
Cizma peste față, brutala,
Brutala inimă a unei brute ca tine.

Stai în fața tablei, tati,
În fotografia ce-o am cu tine,
Despicătura nu la picior, ci în bărbie,
Dar nu mai puțin un diavol pentru asta, nu,
Nici cu un gram mai puțin decât omul negru care

Mi-a rupt în două inima drăguță şi roşie.
Zece ani aveam când te-au îngropat.
La douăzeci am încercat să mor,
S-ajung înapoi, înapoi, înapoi la tine.
Am crezut că până şi oasele mi-ar ajunge.

Dar m-au scos din sac
Şi m-au lipit la loc cu clei.
Şi atunci am ştiut ce să fac.
Ți-am făcut o statueta,
Un bărbat în negru cu o ținută Meinkampf

Şi cu dragoste de tortură şi siluire.
Şi am spus da, de bunăvoie şi nesilită.
Aşa că, tati, în sfârşit, sunt gata.
Telefonul negru e retezat la rădăcină,
Vocile nu mai pot viermui prin el pur şi simplu.

Dacă am ucis un om, doi am ucis –
Vampirul care spunea că ești tu
Și mi-a băut sângele un an,
Șapte ani, dacă vrei să știi.
Tati, poți să te întinzi la loc acum.

E un țăruș în inima ta neagră și grasă
Și sătenii niciodată nu te-au plăcut.
Dansează și calcă pe tine.
Au *știut* ei dintotdeauna că tu erai.
Tati, tati, ticălosule, gata sunt.

CAPĂT (EDGE)

Femeia asta e desăvârșită.
Trupul ei

Mort poartă zâmbetul împlinirii,
Iluzia unei necesități grecești

Se scurge pe sulurile togii,
Picioarele

Goale par a spune:
Am venit până aici, gata.

Câte un copil mort e încolăcit, șarpe alb,
La fiecare dintre

Cele două ulciorașe de lapte, acum goale.
I-a strâns

Înapoi în trupul ei așa cum își închide
Trandafirul petalele când grădina

Înțepenește și miresmele sângerează
Din gâturile dulci și adânci ale florii nopții.

Luna nu are de ce să fie tristă,
Se uită lung din scufia ei de oase.

E obișnuită cu astfel de lucruri.
Petele ei trosnesc și târâie.